

Samfundet skal være Herre og Hersker over alle, hvorimod den modsatte Opfattelse, at Samfundet skulde være et Værge for Individierne, er Venstres Opfattelse. Disse forskellige Opfattelser kunne komme til i deres Virksomhed at falde sammen, men ud fra helt forskellige Synsmaader. Og naar man kommer til Enkelthederne i Straffearterne, særlig til Forholdet mellem den ny Straffearart, som man nu vil indføre, og de gamle, er det ganske sikkert, at den ny peger til Højre og den gamle til Venstre. Derfor vilde det have været ret naturligt, om dette Spørgsmaal var blevet en Delingslinie, og det er ganske sikkert, at det ogsaa har været det i en Aarrække.

Thi det er jo ikke saaledes, at man ikke tidligere har tænkt paa, at det kunde være hensigtsmæssigt at faa indført Pryglestraffen i vor Straffelovgivning. Der har altid været Mennesker, der have tænkt paa, og der har altid været reaktionære Mennesker, der have stolet paa, at blot de selv fra oven af i deres Herskerhøjhed kunde svinge Prygstaven over de andre, skulde det nok blive godt, skulde de nok lære dem at lystre, og saa skulde det hele nok blive saaledes, som de kalde for godt. Selvfølgelig, der vil til alle Tider findes Repræsentanter for denne Tanke, men en anden Sag er det, at der i Virkeligheden lige indtil Slutningen af Rigsdagssamlingen ikke var et eneste Menneske, som tænkte paa, at vi stode overfor Realisationen af dette Spørgsmaal. Højre havde sikkert tabt Troen derpaa og Haabet derom — det vil sige den Del af Højre, der virkelig principielt ønsker at gennemføre denne Sag. De mente, at dertil var Modstanden altfor stærk. Man havde undertiden stukket en lille Prøveballon ud og følt sig for, om der skulde være Farvand til, at denne Tankegang kunde trænge igennem, men den var altid slaaet tilbage. Man havde altid fundet en saa afvisende Stilling fra anden Side, at det ikke var af den Slags Ting, som de tænkte sig skulde blive dem foreskrevet til Løsning fra Venstres Side. Intet Menneske kunde tro, at den Tanke skulde dukke op. Befolkningen havde sikkert nok vokset sig ind i den Tankegang, at de ny humane og moderne Principper vare saå indlevende i den som et Led i hele den frisindede Befolknings Udvikling, at enhver maatte vægre sig ved at tro paa Muligheden af et saadant Brud baade med Fortid og Nutid som det, der her er Tale om.

Der skulde en ganske overordentlig

Dristighed dertil, men den er jo ogsaa repræsenteret ved den nuværende ærede Justitsminister. Jeg kan næsten ikke tænke mig nogen anden Mand i hele Landet, som kunde gøre det. Men der er forskellige Ting, der ligge for denne ærede Justitsminister, og som kun ville ligge for grumme faa her. Jeg tror, at han er ganske enestaaende, og jeg forstaaar derfor, at der kan være en vis Hidsighed, en vis Jagt efter at blive færdig med dette, for det kunde jo være, at den ærede Justitsministers Dage baade som Menneske og endnu mere som Justitsminister kunde være talte. Ja, de ere jo talte, vi vide jo blot ikke, hvor langt Tallene række. Jeg forstaaar derfor meget godt, at man nu siger: Vi maa have en Ende paa det, medens vi endnu have ham. Er han først væk, ligge alle Betingelserne for dette langt, langt længere tilbage. Hvem skulde ogsaa der kunne være Arvtager? Jeg tror ikke en Gang, at det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup), der ellers optræder som en saa lærvillig Elev af den ærede Justitsministers Grundsætninger, tænker sig, at det skulde være ham muligt at fortsætte Traditionen, naar Sagen blev tagen fra den ærede Justitsminister, naar han ikke længere kunde være med. Jeg kunde ikke tænke mig, at der skulde være nogen anden. Jeg kan derfor godt forstaa, at det ærede Medlem fra Viborg siger, at det nu gælder om at skynde sig, om at se at faa en Ende paa det, se at blive færdig, ikke have for mange Smaabetæneligheder, men blot se at faa de store Principper afgjorte og det, medens vi endnu have den ærede nuværende Justitsminister.

Sagen er den, at hvor meget man end vil tale om alle de andre Paragraffer i denne Lov, er jo det, som fanger Interessen baade i og udenfor denne Sal, det, som er Kernen i det hele, det er jo § 5. Tager man denne bort, gaar den Duft, der er over Sagen, væk, saa falder al den Damp, saa komme vi over i jævne, naturlige, beskedne Forhold, og saa kunne vi maaske enes om saadanne Straffebestemmelser, vi altid skulle have, saa faar Sagen en helt anden Karakter. Den kan saa maaske behandles med godt Udbytte og Haab til alle Sider og til almindelig Tilfredshed. Nu maa alt, som sagt, samle sig om denne ny reaktionære, barbariske Paragraf, som denne § 5 er. Skulde det lykkes at føre denne Lov igennem, saa at den træder ud i Livet, er det ganske sikkert, at den offentlige Menings Opfattelse af, hvad der da kommer til at staa i denne